



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2094/2019
19.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из, чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог "ББ" ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2201/18 од 25.03.2019. године, у седници од 19.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2201/18 од 25.03.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Новом Саду П1. 1119/2018 од 13.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати 64.280,00 динара у року од 15 дана од пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1. 1119/2018 од 13.07.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике зараде за период од јула 2011. године закључно са децембром 2012. године исплати појединачне месечне износе наведене изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражена исплата разлике зараде од априла до јуна 2011. године са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.834,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2201/18 од 25.03.2019. године, жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог усвојена и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му исплати разлику зараде за период од јула 2011. године закључно са децембром 2012. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 10.390,00 динара.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

С обзиром да је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда, ревизија је дозвољена у смислу новелираног члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14), па нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу до 30.04.2013. године, када му је радни однос престао по основу споразума о престанку радног односа, уз исплату стимулативне новчане накнаде. Влада Републике Србије, тужени, репрезентативни синдикати код туженог и репрезентативни синдикати на нивоу Републике Србије су дана 17.06.2008. године закључили социјални програм за "ББ" Чланом 9. овог програма тужени се обавезао да одмах након преузимања "ББ" изврши једнократно и трајно повећање зарада запослених у висини од 15% у односу на месец који је претходио преузимању, уз обавезу да тако утврђене зараде убудуће усклађује са индексом трошкова живота, уз реалан раст у складу са резултатима пословања и растом бруто друштвеног производа у периоду важења социјалног програма, који је важио од 17.06.2008. до 31.12.2012. године. Према члану 10. наведеног споразума, тужени се обавезао да се реална вредност зарада запослених које су утврђене чланом 9. не смањује. Преузимање "ББ" извршено је 11.02.2009. године. Тужени је свим запосленима, осим менаџера I и II групе исплатио једнократни додатак на зараду од 15% за април 2009. године, па и тужиоцу, тако што је једнократно увећање основне зараде од 15% исплатио тужиоцу уз априлску зараду као додатак. У даљем периоду, тужени је запосленима усклађивао зараду са индексом трошкова живота и реалним растом у складу са резултатима пословања и растом бруто друштвеног производа. У овој парници, тужилац је тражио исплату разлике између зараде која му је исплаћивана и зараде увећане за 15% за тражени период. Вештачењем је утврђена висина разлике зараде за наведени период.

Код овако утврђеног чињеничног стања, погрешно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде за период од јула 2011. године закључно са децембром 2012. године, са припадајућом законском затезном каматом.

Социјални програм за "ББ" ... закључен је на основу Споразума између Владе Републике Србије и Владе Руске Федерације о сарадњи у области нафтне и гасне привреде, Протокола о основним условима куповине од стране „ВВ“ акција компаније „ББ“ ..., које чине 51% оснивачког капитала, као и Колективног уговора за "ББ" Потписници овог акта су: у име Владе Републике Србије – Министарство рударства и енергетике Републике Србије, у име Друштва за истраживање, производњу, прераду,

дистрибуцију у промет нафте и нафтних деривата и истраживање и производњу природног гаса „ББ“ ... – председник Управног одбора и Генерални директор, репрезентативни синдикати код послодавца: Јединствена синдикална организација "ББ" ... и Јединствена синдикална организација ГГ ..., репрезентативни синдикати на нивоу Републике Србије и гране: Самостални синдикат ДД и Синдикат ЂЂ.

Имајући у виду учеснике (потписнике), време његовог трајања (три године - до 31.12.2012. године), а нарочито садржину Програма (дефинисање делатности, котирање акција, преузимање акција, заштита радног односа, заштита економског и социјалног положаја запослених, стандард запослених, вишак запослених, проценат увећања зараде), Социјали програм се може уподобити Колективном уговору из члана 247. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05) у вези члана 240. Закона о раду, јер се њиме уређују права и обавезе из радног односа. По члану 256. истог закона, општи и посебан Колективни уговор непосредно се примењују и обавезују све послодавце који су у време закључивања Колективног уговора чланови удружења послодаваца-учесника Колективног уговора.

Без обзира на назив акта, овако закључени Социјални програм има карактер општег акта - Колективног уговора, који је тужени првобитно признао испуњавајући га (а такво одређење дали су и његови потписници у члану 6. став 2) и примењује се непосредно. Имајући у виду да је послодавац у овако потписаном акту предвидео повећање зарада запослених једнократно и трајно и да своју обавезу није испунио (осим за један месец), тужилац основано потражује исплату разлике у заради. Ово потраживање представља разлику између исплаћене зараде по анексима уговора о раду и зараде која би тужиоцу припала по закљученом Социјалном програму и застарела за три године (члан 196. Закона о раду).

С обзиром да тужени за спорни период од јула 2011. године па закључно до 31.12.2012. године, за период важења Социјалног програма, своју обавезу није испунио, то је тужбени захтев у овом делу основан. Стога је побијана другостепена пресуда преиначена и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Тужиоцу су досуђени ревизијски трошкови у укупном износу од 62.280,00 динара и то по 12.000,00 динара на име састава ревизије и на име таксе на ревизију и ревизијску одлуку по 25.140,00 динара, све према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи, у складу са чл. 163. и 165. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић